

Publicerad 2008-11-17 00:15 av Jaramald

Kattskit och Metamorfoser

Det ger sig med tiden!

Så kom det plötsligt till mig
hur det verkligen fungerar...

Det ger sig ju med tiden
så klart!!!

Men hade Fjodor
fått yttra sig hade han sagt
något liknande:

"Skulle vi inte tro att det
gav sig med tiden så
skulle vi bli tvungna att
komma på något så att det
verkligen gjorde det."

- eller vilket tempus han nu skulle välja.

Han hade svar på allt den mannen!

Om nu allt är så självklart att det ger sig med tiden
vad har vi då att motsträva?

Kan vi motsträva? Och varför?

Borde vi? eller borde vi inte?

Det blir ju ändå inte riktigt så som vi kan föreställa oss!

För den delen har vi ju alla olika föreställningar."

Vi lever alla i våra föreställningar och alla tror vi att vi
är på premiären!

Nej, det är ingen idé att föreställa sig en massa saker...

Man skall inte förhasta sig i förändringen bara.

Man skall som sagt låta det ge sig...

Om jag har ont i huvudet för att här luktar kattskit, så är det inte

för att jag skall skriva om det. Jag gör det för att det upptar min föreställning så till den höga grad att jag
tvingas tala om det, fast jag vet att det ger sig med tiden. Min föreställning är inte intressant i
sammanhanget. Lika ointressant som någon annans. Hela mitt väsen ger sig med tiden och slukas av
glömskans svarta likgiltiga tomhåll.

Men ändå går det så långt att jag vägrar sitta i skiten och lukta. Det går så långt att jag en Söndagnatt bär ut
min soffa i trädgården där jag möts av ett par koltrastar som undar vad jag sysslar med.

"Den där människan" kvittar den ena trasten till sin svarta gulnäbbsvän.

"Den där människan binder soffan på sin rygg."

" Varför?" svarar den lille lärlings staren med sin halva vingbredd.

"För att den vill uppleva varje exempel, genomgå varje del av vad mänskligt liv innebär. För att den vill på sin dödsbädd kunna säga:

"Jag tror jag förstår hur att vara Människa, det gav sig slutligen med tiden"

så skulle jag vekna som en genomkokt rotfrukt och sjunka viljelöst tillbaka till den eviga vilan på en kall bänk i Brindischi...

Hur viktigt är nuet om saker skall ge sig med tiden. Är det kan hända så viktigt att man skulle kunna säga att inget är viktigare än nuet om det skall kunna ge sig med tiden?

Kan det till och med vara så att allt som skall kunna ge sig med tiden måste finnas i tiden. I så fall finns inget nytt och inget nytt kommer att komma till. Men då har jag svårt att förstå vad som skall kunna "ge med sig med tiden", eller är det kanske fel att säga "ge med sig" som om något skulle brista, explodera eller genomgå en sådan metamorfos att något helt nytt skulle kunna uppstå.

Det är vad man tror i den "moderna fysiken". Där uppkommer något ur inget och vise versa.

En idé är väl tänkbart det närmaste en uppkommen tanke ur intet som man kan föreställa sig, eller... är det bara ett blänk av ett redan pärlat band?

Är det så?

och just det blänket som sedan leder oss vidare likt en solgnista i en solseglares segel..

Den frågan bär jag med mig som mitt enda smycke!

Men, det ger sig nog...med tiden.

JNW

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Jaramald med Poeter.se id #17767 innehar upphovsrätten